

СВЪТУЛКА

Ветка гледаше смаяна, поглеждаше грамадната планина, поглеждаше пълноводната река, поглеждаше чудния и весел чичо Иванов, който ще улови реката.

След малко Иванов ги заведе пред една зинала скала. Планината беше пробита, тя беше промушена право въ сърдцето.

— Ето де ще мушнем реката и ще я преведем през планината, — засмъ се Иванов. — Ще я пуснем въ тоя тунел и тя ще тича към София, защото, както виждате, тунелът се наклонява надолу. На всеки хиляда метра дължина той спада по един метър и водата ще хвърчи самичка

Докато Ветка стоеше смаяна пред тунела, двама работници докараха малка вагонетка. Да, през цълия тунел имаше железни релси, по които вървяха вагонетки. Съ тях сж из-

хвърляха камъните и земята, изкопавани из тунела.

Качиха се на вагонетката и хлътнаха под планината, скриха се въ тунела.

— Тоя тунел е най-дългият, — започна Иванов. — Дълъгъ е 3558 метра и е най-дългият тунел не само въ България, но и на цълия Балкански полуостровъ. На 23 май 1931 година след обѣд се срѣснаха въ срѣдата на тунела работниците, които го копаяха отъ дветѣ му страни.

Тунелъ

Пробивът на тунела продължава две години осем месеца и шест дни През цълото това време планината мушеха отъ дветѣ ѝ страни едновременно.

Вагонетката хвърчеше. Ветка мълчеше, здраво стискаше реката на татка си и мислѣше за горските самодиви, които съ очудване гледатъ тия страшни хора, които промушватъ планините, хващатъ реките!

Вагонетката хвърчеше и след един часъ нашите пътници изкочиха отъ другата страна на планината, въ долината на реката Лъви-Искъръ.

Тукъ се откриха нови картини съ чудни борови гори, съ грамадни великански скали и висоти.

— Щомъ излѣзе тукъ реката Бъли-Искъръ, — продължи Ивановъ, — тя ще влѣзе въ голѣмитѣ чугунени тръби, по които ще слѣзе долу и после ще се изкачи хей отсреща, на оня баиръ, въ другия тунелъ. Тамъ ще влѣзе и тая река, Лъви-Искъръ, и дветѣ заедно ще минатъ още презъ двадесетъ по-малки тунела, презъ много тръби, презъ много бетонно-циментови канали, ще стигнатъ въ София и чешмитѣ нѣма вече да спиратъ и ядосватъ малките софиянчета, — завърши Ивановъ.